

Phần 1

Chương 1

Cái gọi là hoàn khổ: hiểu theo nghĩa gốc có nghĩa là con cháu nhà phú quý mặc quần lụa, hay quần áo hoa lệ của con cháu nhà có tiền, tóm lại cho dễ hiểu đó là con cháu nhà có tiền. Trong ‘hán thư tự truyện’: “Dòng dõi vương tộc, con cháu quây quần, chỉ cần là hoàn khổ thì không có gì không làm được.”

Nhưng chân chính có thể gọi là hoàn khổ nhất định phải có đủ bốn đặc điểm cơ bản sau, thứ nhất phải có gia thế, mà gia thế này không phải chỉ có tiền là được, mà tiền này phải nhiều hơn cả lông trâu ở Đại Yên, người như vậy mới được xem là hoàn khổ, mà bấy nhiêu đó cũng không tính là gì, bởi vì, không phải chỉ có rất nhiều tiền mà còn phải có quyền thế. Mà quyền thế này còn phải lớn nữa, lớn đến nỗi có thể cho hoàn khổ của nhà đó dựa vào gia thế này có thể làm xằng làm bậy.

Thứ hai là có xài cũng không xài hết vàng hết bạc, cái này tất nhiên không cần phải nói, phàm là đã có gia thế dữ dội như vậy, cho dù muốn nghèo cũng không có khả năng. Thứ ba chính là bá đạo, đã có gia thế như trên, tất nhiên vừa sinh ra đã là bảo bối được cung như trứng ngỗng, vì thế được nuôi dưỡng thành cái tính tình bá đạo cũng hợp tình hợp lý.

Thứ tư là vô công rồi nghề, không có việc gì để làm, suốt ngày chỉ biết xách lồng chim đi chơi, không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ nghĩ tới ăn ăn chơi chơi, miễn sao vui vẻ sung sướng là được, thế nhưng nhìn qua lịch sử mấy đời thì triều đại nào cũng sẽ xuất hiện vài tên hoàn khổ nổi danh như thế.

Cần gì phải nói xa nói gần chi cho mệt, ngay tại Đại Yên Triều này cũng có một tên như thế, Đại Yên Triều lập quốc đã vài thập niên, truyền tới tay Sùng Nhân Đế hôm nay đã là đời thứ ba, khai quốc Thánh Tổ Hoàng Đế, cả đời chém chém giết giết, rốt cuộc cũng giành được giang sơn, ngồi trên ghế rồng ở Kim Loan điện không quá mười năm đã hoẵng mất.

Thế Tông Hoàng Đế kế vị, ngược lại ngồi trên ghế rồng lâu hơn Thánh Tổ Hoàng Đế, tại vị được bốn mươi năm, mặc dù không thể so sánh với Thánh Tổ Hoàng Đế có công khai quốc, thế nhưng cũng gìn giữ được cơ nghiệp của Đại Yên, bốn mươi năm đạt được thành tựu về văn hóa giáo dục võ học, cai trị Đại Yên quốc thái dân an, chỉ giống nhau ở chỗ, trong thời gian tại vị, Tàn phi hậu cung nhiều vô số, mà Tàn phi càng nhiều, đương nhiên hoàng tử càng không ít.

Không tính những đứa không sống được, dưới gôi Thế Tông Hoàng Đế tổng cộng có chín hoàng tử, sáu công chúa, đương kim Sùng Nhân Đế, cũng là nhi tử nhỏ nhất, nhi tử thì có tới chín người, nhưng long ý trên Kim Loan điện lại chỉ có một cái, cùng là con của hoàng thượng, ai so với ai cũng không hề thua kém, vì cái gì mà ta phải chịu thua kém nhà người.

Ai cũng ôm tâm tư dòm ngó cái long ý kia, để cướp được cái long ý này, chiêu gì tung ra hết, cái gì mà phụ tử huynh đệ, cốt nhục thân tình, cái rắm cũng không phải, trong đầu chỉ có một ý niệm, làm thế nào để leo lên vị trí tối cao ở Hoàng Cực Điện, nắm giữ giang sơn Đại Yến trong tay.

Lúc đó, Sùng Nhân Đế nhỏ nhất, vẫn chưa tới mười tuổi, cho dù muốn chọn rộn cũng không chọn rộn nổi, tám ca ca phía trên tranh đoạt, náo loạn âm ỉ vang trời, thậm chí cuối cùng chó cùng rứt giậu, ngay cả chuyện hạ độc hại cha mình cũng dám sử dụng luôn.

Lúc đầu Thế Tông Hoàng Đế còn nhớ tới cốt nhục tình thâm, còn có vài phần không đành lòng, nhưng về sau nhìn lại bản thân mình nuôi dưỡng ra đám con này, nhi tử gì mà kì vậy, rõ ràng là oan gia cừ địch mà, ngay cả cha ruột còn có thể hạ độc, cái này ngay cả súc sinh cũng không bằng, nếu để bọn hần náo loạn như thế, đại nghiệp Đại Yến sao giữ được đây.

Cẩn rằng một cái, giậm chân một cái, nên nhốt thì nhốt nên giam thì giam, đảo mắt cũng nhốt được tám thằng con trai này lại, mà giai đoạn này, trên sử sách cũng có ghi chép tường tận lại, lịch sử gọi là Bát vương Chi loạn.

Tổng cộng có chín hoàng tử, mà tám người đã Game Over rồi, chỉ còn lại một mình lão Cửu, y như nhặt được một cái đồng hồ cát, chỉ việc ngồi chờ Thế Tông Hoàng Đế băng hà, năm Cửu hoàng tử mười bốn tuổi như ý thuận lợi đăng cơ, đến năm nay vừa vạn mười năm.

Tuy nói tuổi Sùng Nhân Đế không lớn lắm, nhưng bản lĩnh lại không nhỏ, cũng đúng thôi, tám ca ca kia của hần đều là người tinh anh, đưa chuột kết trái ở cùng một dây, sao hần có thể kém cỏi được chứ, trừng phạt tham nhũng, giảm thuế, hỗ trợ nông thương nghiệp, trong mười năm ngắn ngủi, liền tạo ra một mảnh thái bình thịnh thế.

Thực tế Yên Kinh là Đế Đô, dưới chân thiên tử, nhiệm long khí, trên núi mà hái được cây nấm cũng có thể đem ra ngoài hồ là linh chi mà bán, vì vậy từ nam chí bắc, bất luận người là dân buôn bán hay là quan viên, hoặc kiếm miếng cơm dựa vào tay nghề, đều hướng đến kinh thành, bởi kinh thành có rất nhiều các thiếu gia ăn chơi, mà nhiều thiếu gia ăn chơi thì phải cần nhiều đồ chơi, vậy thì đến kinh thành cung cấp niềm vui cho các thiếu gia là được rồi.

Lại nói trong kinh thành có không ít các thiếu gia ăn chơi, nhưng nổi danh nhất lại chỉ có bốn người, dân chúng còn đặt hẳn biệt hiệu nữa, người đứng đầu, phải nhắc đến là Tiểu vương gia của Định Vương Phủ, Diệp Trì.

Vị gia này mệnh tốt, tổ phụ là đường huynh đệ của Thánh Tổ gia, cả đời đi theo Thánh Tổ gia chiến đấu giành giang sơn, Thánh Tổ gia giành được giang sơn, luận công phong thưởng, ban cho một mũ sắt đội trên đầu đường huynh đệ, cha truyền con nối, đời đời con cháu cũng được thơm lây.

Lại nói tiếp, cha ruột của vị gia này là trưởng tử của Định Vương Phủ, căn bản đang là mầm đỏ may mắn, thuận lý thành chương thừa kế tước vị, về sau

khi Bát vương Chi loạn, tám cái hoàng tử vì muốn lôi kéo Định Vương Phủ, thủ đoạn cứng mềm gì cũng lôi ra dùng hết, quả thực là chỉ cần thành đại sự thì ai cũng không buông tha.

Vài năm kia, Định Vương Phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, hôm nay thì ngẫu nhiên bị nhiễm phong hàn, ngày mai thì eo chân không thoải mái, cho dù có chuyện gì xảy ra, nhất định cũng không tiếp khách, ai tới cũng không gặp.

Về sau Thế Tông Hoàng Đế nhốt tám hoàng tử lại, những quân thần đi theo những hoàng tử kia đứng thành một hàng đại thần, ai mất đầu thì mất đầu, ai xét nhà thì xét nhà, tuy nói nhân tâm trừng trị rõ ràng, đến cùng vẫn là cốt nhục ruột thịt của mình, mười ngón tay liền với lòng bàn tay, ngón nào mà chẳng thương yêu, nếu không phải nhi tử không nên thân, cũng không đến nỗi phải nhốt lại, đến cuối cùng, rõ ràng có chín hoàng tử, thế mà chỉ còn lại một mình lão Cửu, ngày lão Cửu xây dựng giang sơn, trước mặt một người trợ giúp cũng không có.

Thế Tông Hoàng Đế liên tục tức giận thương tâm, liền bệnh không dậy nổi, không tới hai tháng đã hấp hối sắp chết, liền cho mời Định thân vương Tiên cung, ủy thác trước ngự thất, giao Sùng Nhân Đế cho Định thân vương, đồng thời phong tước thủ phụ đại thần nội các.

Tuy là thủ phụ đại thần, vị Định thân vương này lại am hiểu sâu sắc đạo thần tử, không hề vô lễ, thật sự toàn tâm toàn ý phụ tá Sùng Nhân Đế ổn định giang sơn vững vàng, kể từ đó, vinh sủng của Định thân vương phủ cũng không cần phải nói đến.

Hôm nay chúng ta nói đến vị tiểu gia này, chính là mầm mống độc đinh đời thứ ba của Định thân vương phủ, mặc dù có một phụ thân nghiêm khắc, nhưng phía trên lại có một tổ mẫu yêu thương không gì sánh bằng, khi còn nhỏ được nuôi dưỡng trước mắt lão Vương phi, vị tiểu gia này muốn cái gì, một khi mở miệng cho dù là Kim Đan của Thái Thượng Lão Quân, cũng phải nghĩ cho ra biện pháp mà lấy về cho hắn.

Cứ như vậy nuôi chừng hai mươi năm, muốn không bá đạo cũng khó, cha ruột của vị tiểu gia này, Định Vương gia ngược lại cũng không phải là không muốn quản, mỗi khi tức giận, thường rút bảo kiếm trên tường ra, chỉ vào nhi tử hô to kêu gào đòi đánh đòi giết, vị tiểu gia này cũng lạnh lợi, vừa thấy không ổn, liền ôm đầu chạy vào trong viện của lão Vương phi, nằm trong ngực tổ mẫu nói cha hắn muốn giết hắn.

Chuyện gì chứ chuyện này thì không thể chấp nhận được, lão Vương phi tức giận cầm long đầu trượng đánh vài chục cái trên người nhi tử, xem ngươi còn dám mắng chửi tôn tử của ta nữa không, vậy mà vẫn chưa hả giận, những chuyện này sau đó bị truyền ra bên ngoài trở thành trò cười trong thiên hạ, cười thì cười thế thôi chứ đó ai có đủ dũng khí mà đi trêu chọc vị tiểu gia này.

Ông ấy bước ra đi đi lại lại, từ xa nhìn thấy hắn liền vội vàng tránh đi, chỉ sợ bản thân mình không cách nào nhận tội với vị Bá Vương này được, quay đầu lại nói một câu, chính mình còn chịu không nổi nói gì đến ai.

Nếu như chỉ gieo họa một lần cũng không nói làm gì, mà hết lần này tới lần khác ngưi tầm ngưi mã tầm mã, vị tiểu gia này còn có ba vị huynh đệ kết nghĩa, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mà trên đầu mỗi người đều có lai lịch không nhỏ.

Vị thứ nhất chính là thứ tử của Trần Viễn Hầu phủ, Phong Cẩm Thành, vị gia này cũng không hẳn là bá đạo, trời sinh nho nhã, cử chỉ khiêm tốn, tự nhiên, đây đều là bề ngoài thôi, bên trong thì âm hiểm không ai sánh bằng, vị gia này không thích công danh, ngược lại thích mua bán, vì cái này mà không ít lần nào loạn với người nhà, cuối cùng, cha hẳn quảng cho hẳn mấy câu: “Ngươi nói ngươi có thể kinh doanh thành công hả, vậy thì ngươi đừng có lấy danh nghĩa của Trần Viễn Hầu, hai là đừng hòng lấy được một đồng nào từ trong phủ, tiểu tử ngươi không phải có năng lực sao, vậy thì tay trắng dựng nghiệp đi, nếu ngươi có thể thành công kinh doanh, ta đây sẽ không quản ngươi nữa.”

Được, một câu nói kia được xem như là thành tựu của vị gia này, không thể trông cậy vào trong nhà, không phải còn có ba hạt mầm sao, túm lấy Diệp Trì đang ở bên ngoài thuận lợi xúi giục vài câu, hôm nay ở trong kinh thành nhìn người qua lại, phàm là cửa hàng có lợi nhuận đứng đầu thì lão bản đứng sau lưng nhà ấy nhất định là bốn vị này, cho nên mới nói, vị này có thể xem là Chư Cát trong bốn người, đừng nhìn trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười, tâm nhãn bên trong so với lỗ thủng trong ngó sen còn nhiều hơn.

Hai người còn lại là Tả Hoàn, Đại công tử của Lại bộ Thượng Thư, cha hẳn nhìn hẳn suốt ngày lác lư chơi bời từ đông sang tây không biết mệt mỏi, bèn tìm cho hẳn một công việc ở Lại bộ để giữ chân hẳn lại, tuy không có việc gì để cho hẳn làm, nhưng tốt xấu gì mỗi ngày đều có điểm danh, rốt cuộc cũng có sợi dây để buộc hẳn lại, đỡ phải như ngựa hoang, vung ra rồi chẳng thấy được bóng dáng.

Về phần Hồ Quân là cháu trai của Bình quốc công, tổ phụ nam chinh bắc thảo công trạng tiếp tục được truyền xuống dưới, rơi xuống đầu Hồ Quân, mặc dù không so sánh được với Diệp Trì, nhưng con cháu mấy đời cho dù hồng bát cũng không sao hết.

Bốn đồng bạc này cùng nhau lớn lên, một người hồng còn dễ nói, đằng này bốn người đều hồng, khuyên nhủ có, thương lượng có, nhốt lại cũng có nhưng không ăn thua, nhưng người xưa thường nói, võ quyết dày có móng tay nhọn, vạn vật tương sinh tương khắc, đây là quy luật tự nhiên, ai cũng không tránh được, cho dù lão thiên gia cũng không chinh đốn được bốn vị Bá Vương này, thì có ngày cũng sẽ gặp phải khắc tinh của mình.

Trước tiên chúng ta nói về vị Tiểu vương gia của Định thân vương phủ, sáng sớm hôm nay thức dậy, Diệp tiểu gia liền bảy tám cái không thuận lợi, trước kia hẳn có nuôi một con chim họa mi được hơn một năm, không biết làm sao lại không chịu ăn, sáng sớm hôm nay còn chưa có bò ra khỏi giường gạch, Đắc Lộc đã chạy vào đứng trước mặt nói chim chết rồi.

Sáng sớm đã gặp chuyện xúi quẩy như vậy, cho dù là ai cũng không khỏi hoảng sợ, nếu không ra ngoài thư giãn, buồn bực trong lòng không thể nào tiêu tán được.

Cứ như vậy, sáng sớm thức dậy, sau khi vào hậu viện thỉnh an với lão Vương phi, cũng không dùng bữa sáng với lão Vương phi, đã dẫn theo Đắc Lộc ra khỏi phủ, đi dạo trên phố một chút, đang đi đến trước cửa Phúc Hưng cư, nghe thấy có mùi gà tia mặt thơm sực nức từ bên trong bay ra, liền nhớ tới hôm nay mình còn chưa có ăn điểm tâm.

Xuống ngựa, bước chân đi vào, chưởng quỹ của Phúc Hưng cư này có chút cổ quái, họ Phổ, trước kia vốn mở cửa hàng bán xúc xích, sau khi cưới vợ có sở trường nấu nướng, làm ra món gà tia mặt, dứt khoát liền mở ra bán món gà tia mặt sở trường này thôi, dần dần trở nên có tiếng tăm, các nhà sành ăn trong kinh thành cũng thường xuyên đến đây, vì thế mà tiếng tăm ngày càng vang dội.

Vị tiểu gia này của Định thân vương phủ thỉnh thoảng cũng tới đây một lần, tính toán ra, tối đa một tháng tới một lần, chưởng quỹ nhớ rõ ràng, ba ngày trước vị tổ tông này cùng với ba vị gia kia vừa mới tới, còn nghĩ tháng này cuối cùng cũng yên tĩnh rồi, nhưng sao hôm nay lại đến nữa.

Thành thật mà nói, bốn vị gia này tuy rằng bá đạo, nhưng cũng có quy củ, không như những tên lưu manh vô lại ở những con phố lân cận, chỉ có điều mỗi khi mấy vị này đến đây, khách hàng bên cạnh khỏi phải nghĩ đến việc lưu lại.

Quả nhiên, khi nhìn thấy vị tiểu gia này xuống ngựa, khách nhân trong phòng phần phật chạy mất một nửa, còn lại là một nửa đang ăn nửa chừng, cũng bận rộn bung bát đưa vào trong miệng húp một cái, buông bát đặt lên bàn lớn sau đó liền nhảy ra ngoài.

Tuy trong lòng Phổ chưởng quỹ thở dài, nhưng cũng biết không thể đắc tội với vị này, trên mặt vội vàng nở nụ cười nghênh đón: “Ôi!!! Con gió nào đã thổi Tiểu vương gia tới đây.” Nhìn thấy sắc mặt hôm nay của vị tiểu gia này không được dễ chịu cho lắm, ngữ khí càng thêm hết sức cẩn thận.

Diệp Trì liếc hẩn một cái, đặt đại mã kim đao lên bàn rồi ngồi xuống, Đắc Lộc ở phía sau vội vàng đưa cây quạt Sái Kim Xuyên tới, Diệp Trì cầm quạt trong tay, quạt hai cái nói với chưởng quỹ: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh đem lên cho ta, da lưng ta sắp dính vào bụng rồi này.”

Chưởng quỹ vừa đáp lại, chợt nghe từ cửa ra vào truyền đến một giọng nói của nha đầu: “Phổ gia gia.” Âm thanh này so với con chim họa mi Diệp Trì nuôi hơn một năm kia còn giòn tan hơn.

Chương 2

Theo giọng nói nhìn sang, trái tim trong lòng ngực Diệp tiểu gia không biết bị làm sao, liền tăng tốc đập thình thịch vài cái, chỉ thấy một nha đầu đang đứng

ngay cửa ra vào của Phúc Hưng cư, vóc người không tính là cao, nhỏ nhắn duyên dáng, quần áo màu lam thêu hoa nhỏ hơi cũ, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, trắng nõn sáng bóng tràn đầy sức sống, Diệp Trì nhìn không được đưa tay sờ sờ lên miếng song phúc bội bằng ngọc dương chi đính trên vạt áo mình.

Ngón tay vuốt nhẹ hai cái, trong đầu lại suy nghĩ, nếu được sờ thử khuôn mặt này một chút, có phải còn trơn nhẵn hơn cả song phúc bội trong tay hấn hay không, hai mắt hấn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nha đầu kia, đôi mắt nhìn không bỏ sót một thứ gì.

Đắc Lộc sau khi hầu hạ Diệp Trì ngồi xuống, liền tết tóc lên đi vào phòng bếp ở phía sau, không vì cái gì khác, mà chỉ nhìn chăm chăm vào bát đĩa mà Gia sử dụng, bảo người hầu ở phòng bếp trung đi trung lại mấy lần bằng nước nóng, tuy nói nhìn bên ngoài thấy rất sạch sẽ, nhưng cũng sợ lỡ sơ sẩy Gia ăn vào hư bụng thì biết làm sao.

Định thân vương phủ từ ba đời nay đều như vậy, chỉ có một dòng độc đinh, nếu thật sự có gì sơ xuất, đừng nói Vương gia Vương phi, ngay cả lão Vương phi cũng muốn lấy đi cái mạng nhỏ của hấn, vào đầu xuân năm ngoái, khi đi theo Gia ra ngoài thành ngắm cảnh, ai ngờ nửa đường mắc mưa, khi trở về Gia bị nhảy mũi hai cái, lại bị lão Vương phi nghe thấy, kết quả thân mình rần rần chắc chắc của hấn bị đánh cho mười gậy, đánh cho hấn hai ngày cũng không bước xuống giường nổi.

Bị đánh lần đó, Đắc Lộc ngày càng cẩn thận, trên người vị Gia này của nhà bọn họ, ngay cả cọng lông tơ cũng phải được chăm sóc cẩn thận, không thể có một chút sai lầm nào, nhưng muốn ăn cái gì thì không quản được, vì vậy thức ăn mà tên Gia hỏa này ăn càng phải cẩn thận gấp bội.

Banh mắt ra nhìn tiểu nhị xách ba bốn lượt nước sôi, hấn mới yên tâm đi ra khỏi phòng bếp, vừa ra tới liền thấy Gia nhà bọn họ rất không thích hợp.

Dáng vẻ thì vẫn là cái dáng vẻ ấy, nhưng thân thể lại giống như Tôn hầu tử bị định thân, không hề nhúc nhích, quạt trong tay rơi mất mà cũng không biết, đôi mắt thì nhìn chăm chăm vào cửa lớn, cũng không biết đã nhìn thấy cái gì.

Đắc Lộc theo ánh mắt Gia nhìn sang, thấy một đại cô nương đang đứng ngay cửa ra vào, đoán chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nói về tướng mạo, mũi nhỏ mắt to hai má trắng hồng, cũng không xinh đẹp lắm, ít nhất, Đắc Lộc cảm thấy còn kém xa so với Xuân Vân cô nương ở Xuân Phong lâu.

Xuân Vân cô nương là nhân tình của tiểu Gia nhà bọn họ, dung mạo trời sinh, theo như đánh giá thì tiên nữ trên trời lớn lên cũng chỉ được như vậy thôi, lớn lên xinh đẹp không nói, mà nói chuyện cũng dễ nghe, giọng nói thì nhỏ nhẹ, so với đào kép nhỏ ở miền nam khi hát khúc còn xuôi tai hơn.

Đắc Lộc lén lút nói nhỏ vài câu, phỏng đoán, hôm nay Gia chưa thành hôn, nhưng một ngày nào đó Gia cưới thì từ, vị ở Xuân Phong lâu này sớm muộn gì

cũng là di nương trong phủ, tuy nói xuất thân chênh lệch, cửa ả Vương gia cũng không dễ qua, nhưng không phải phía trên còn có lão Vương phi sao, chỉ cần Gia mở miệng, đừng nói Xuân Vân, cho dù là đưa toàn bộ các cô nương bên trong Xuân Phong lâu vào phủ cũng không phải không được.

Nếu không được, cũng có thể kim ốc tàng kiều, ngày nào đó được một nhi bán nữ, bỗng tới trước mặt lão Vương phi, chuyện gì cũng giải quyết xong, dù sao Gia của bọn họ phong lưu nhiệt tình, đừng thấy hiện tại bên cạnh Gia không có vị thiếp thất nào, chứ sau này nhiều hay ít cũng không nói trước được.

Cô nương đứng ngay cửa nhìn cũng bình thường, nhưng nhìn ý tứ này của Gia chẳng lẽ thật nhìn trúng rồi sao, mà với tính tình của Gia nhà hần, nếu như đã lọt vào mắt xanh của Gia, nhất định sẽ chạy không thoát đâu, hần phải suy nghĩ cẩn thận, phải nghĩ cách làm thế nào để nha đầu kia rơi vào tay Gia mới được.

Nghĩ như vậy, Đắc Lộc liền quan sát nha đầu kia từ đầu tới chân, đáng tiếc hần chưa quan sát được mấy lần, Phổ chương quỳ lão nhân kia, ba bước hai bước đi tới, ánh mắt liếc sang bên này, trong lòng thầm kêu một tiếng hồng bét, sao hôm nay nha đầu này lại đến đây, nếu để Tiểu Bá Vương phía sau nhìn trúng sẽ vô cùng nguy hiểm, vội vàng kéo tay áo Thời Tiêu bước nhanh vào tiểu viện phía sau.

Phúc Hưng cư này của Phổ chương quỳ trước kia vốn nằm ở một con phố đằng trước, thuê một cửa hiệu nhỏ mở ra buôn bán, sau này vợ hần có món gà tia mặt sớ trường, tích trữ được ít bạc, liền dứt khoát mua một viện nhỏ ngay mặt đường, đằng trước mở rộng để buôn bán, tiểu viện phía sau thì dành cho hai vợ chồng, cũng rất tiện nghi.

Tiểu viện mặc dù không lớn nhưng rất thanh tịnh, nhắc đến việc gặp gỡ hai cha con này thì phải nhắc đến từ hai năm trước, khi đó hai cha con từ miền nam tới đây thì kinh thành vừa mới trải qua một trận tuyết, trời lạnh không chịu nổi, hai người thấy không có khách tới cửa, liền thương lượng đóng cửa tiệm, sớm về nghỉ ngơi, không nghĩ tới lại đụng phải hai cha con nàng đang đi vào.

Vốn là người miền nam không thể chịu lạnh, lại ăn mặc mỏng manh như vậy, trời lạnh như vậy mà còn mang dép kẹp, khi đó nha đầu này bị đông lạnh đến bờ môi cũng tím tái, cha nàng thì không ngừng ho khan, cũng không biết là do bệnh hay do trời lạnh nữa.

Hai cha con nàng gọi hai chén gà tia mặt, sau khi ăn xong, nha đầu kia nhờ hần nghe ngóng xem gần đây có phòng cho thuê không, nói là nghe nói Thọ Nhân Đường ở kinh thành có một Trương thần y, bôn ba gần nửa năm, đến kinh thành cho cha nàng xem bệnh.

Lão chương quỳ liền nhớ tới đại tạp viện ở ngõ hẻm Tĩnh Thủy của mình còn hai gian phòng trống, liền lôi vợ hần ra phía sau thương lượng, vợ hần nghe xong cũng nói: “Hai cha con này nhìn đáng thương quá, quần áo trên người nha

đầu kia cũng bị tuyết thấm ướt hết rồi, nếu không nhanh chóng tìm gian phòng ấm áp để thay quần áo, chẳng may bị bệnh thì tội lắm, cả nhà cô nương này nhìn yếu ớt quá, lại ướt sũng hết rồi, cái gì mà thuê hay không thuê, trước để cho bọn họ ở lại rồi hãy nói, cũng không thể trơ mắt nhìn cha con nàng chết cóng.”

Cứ như vậy, hai cha con ở dừng chân ở lại đại tạp viện ở ngõ hẻm Tỉnh Thủy, lão chưởng quầy lại dẫn hai cha con nàng đi Thọ Nhân Đường tìm thần y Trương Bảo khám bệnh cho cha nàng, lúc đầu ở nhà cũng tìm không ít lang trung, đều nói là bệnh lao không trị được, vậy mà vị thần y này nhìn lại nói là không khí trong phổi không đủ, cấp cho mấy thang thuốc, liền thấy được, sau khi điều dưỡng hơn một năm thì thấy thân thể khỏe mạnh hẳn lên, liền không chịu ngồi yên, còn làm phiền lão chưởng quầy tìm giúp cho một công việc.

Cha nha đầu này là một người đọc sách, năm xưa còn thi đậu tú tài, lão chưởng quầy làm trung gian giới thiệu, trong thư quán Thành Tây đang tìm một tiên sinh phụ tá, kiếm được chút ít tiền và gạo, thời gian này hai cha con nàng cũng dư dả không ít.

Thành thật mà nói, phu thê Phổ chưởng quầy là đại ân nhân của nhà nàng, Thời Tiêu luôn ghi tạc trong lòng, nhất thời không cách nào báo đáp, nghĩ đến Phổ bà bà lớn tuổi, ánh mắt kém, không thể may vá liền làm vài việc vụn vặt như may may vá vá cho Nhị lão.

Bình thường biết rõ lúc này trong cửa tiệm nhiều người, muốn đưa thứ gì gì đó, cũng là mấy tên tiểu tử chạy việc ở đại tạp viện, hôm nay Quyên tử phải dọn dẹp hầm rượu, mấy tên tiểu tử cũng đi hỗ trợ rồi, nàng lại nhớ chân Phổ gia bị đau vài ngày rồi, cho nên mới vội đi đưa cái bao đầu gói tới đây, nói không chừng ngày mai có thể đỡ được chút ít rồi, vì thế mới tự mình đi một chuyến.

Phổ lão chưởng quầy kéo Thời Tiêu vào tiểu viện, Thời Tiêu liền từ trong rổ lấy ra bao vải dầu, vừa mở ra, mùi thuốc đông y tản ra bay vào trong mũi.

Là hai cái bao đầu gói bằng vải gạc có nhiều lỗ nhỏ, bên trong phình ra giống như là chứa thuốc, Thời Tiêu cầm một cái, ngồi xổm xuống thử thử trên gói lão chưởng quầy, vừa làm vừa nói với lão chưởng quầy: “Đây là đơn thuốc con cầu xin Trương thần y kê cho lão, chuyên trị đau chân, con may một khe hở bên trong, buổi tối trước khi ngủ, đổ nước vào trong chậu đồng, thả cái này vào rồi đun sôi, rồi hong một lát sau đó đắp lên trên đầu gối, có tác dụng lắm đó, tối hôm nay lão thử xem, không chừng ngày mai sẽ hết đau.”

Nước mắt Phổ chưởng quầy liền rơi xuống, đỡ nàng đứng lên nói: “Nha đầu à, con so với cháu gái ruột của hai lão còn tốt hơn nhiều, nghĩ tới hai lão già chúng ta sống từng tuổi này rồi mà một nửa nữ nhi cũng không có, nếu không phải hai năm trước tích được chút ít công đức, để nha đầu con phải lo lắng như thế này, gia gia cũng không biết nói gì cho phải.”

Thời Tiêu cười nói: “Không có Nhị lão hai người chiếu cố, nói không chừng hai cha con con đã sớm chết rét rồi, con cũng không có bên cạnh để báo đáp người, may may vá vá vụn vặt cho Nhị lão chỉ là chút ít tâm ý của con đây, nếu người khách khí như thế, chẳng khác nào xem con là người ngoài.”

Phổ lão chường quây nghe xong gật đầu cười nói: “Đúng vậy, ngược lại là gia gia không phải, sau này sẽ không nói như vậy nữa.” Chợt nhớ tới Bá Vương đang ở bên ngoài kia, lão chường quây thấp giọng nói: “Hôm nay không khéo, gặp phải Tiểu Bá Vương của Định Vương Phủ đến ăn mì, đây chính là thái tuế, vừa nãy hấn nhìn chết nhìn sống con đó, không biết nổi lên ý xấu gì nữa, ta né hấn cũng không sai, con vào phòng ngồi một lát, đợi Bá Vương kia rời đi hãy về.”

Thời Tiêu tuy là người ở nơi khác, nhưng đã ở kinh thành được hai năm, cho dù không biết tường tận thì cũng biết sơ sơ, cũng nghe qua đại danh của bốn tên hư hỏng này, ý vào trong nhà bợ dít nịnh bợ, bên ngoài làm xằng làm bậy, suốt ngày làm cú đêm (Chỉ những người hay thức đêm ngày ngủ) đầu chó xách lồng chim, không có nghề nghiệp đàng hoàng, cũng không biết trong nhà dạy dỗ làm sao, lại dung túng cho con cháu như thế, bao nhiêu gia nghiệp sớm muộn gì cũng tan hoang.

Nhưng Phổ gia gia nói cũng có lý, bản thân mình chỉ là một dân thường nhỏ nhỏ không đâu nổi với những người này, Thời Tiêu biết bản thân mình lớn lên cũng có vài tư sắc, nên tránh đi cho khỏi phiền toái, liền đáp lời đi vào phòng.

Phổ chường quây lúc này mới đi ra khỏi nội viện, hấn mới vừa ra tới liền nhìn thấy Đắc Lộc đang đứng trước cửa hậu viện, thấy hấn, liền cào cào cái đầu rồi nhìn nhìn một chút, Phổ chường quây vô thức cả người vượt qua che kín phía sau lại, giả lả cười nói: “Hôm nay không vừa ý Tiểu vương gia rồi, lão già này đi lấy bát đĩa đưa qua cho Tiểu vương gia.”

Đắc Lộc ngậm bĩu môi, trong lòng tự nhủ, ráng mà che cho kín vào, nếu thật để cho Gia nhà bọn họ nhìn trúng, cho dù là phần mộ tổ tiên cũng bốc lên khói xanh, còn không mau tới đây nịnh bợ, lão gia hỏa ông còn xem Gia bọn họ như là hồ lừa nữa chứ.

Mà nếu thật nhìn trúng rồi, dù cho hấn bảo hộ trong lòng đi nữa cũng vô dụng, trong thành người nào không biết, bất kể là đồ chơi hay phụ nữ, chỉ cần Gia nhà bọn họ nhìn trúng, vậy thì chạy không thoát được đâu, ngược lại ý tứ của Gia nhà bọn họ vẫn chưa rõ ràng, cho nên tạm thời không nên giở thủ đoạn gì.

Đành phải cười ha ha nói: “Nếu như không phải Gia muốn ăn món gà tia mặt của Phúc Hưng cư này của ông, thì đã không chạy vào con phố này, vào đây ăn mì có một mình, Gia chúng ta nói, hôm nay mì ngon, nước dùng đậm đà, sợi mì dai, Gia ăn rất vui vẻ, thưởng cho người nè, chúc người buôn may bán đắt.”

Nói xong tay liền run lên, ném một thỏi bạc vào trong ngực Phở chương quĩ, Phở chương quĩ vội nhận trong tay, cầm thỏi bạc mà như đang cầm củ khoai nóng bỏng tay.

Tuy nói vị tiểu gia này có rất nhiều bạc, thế nhưng cũng chưa từng sai khiến qua, tự nhiên vô duyên vô cớ thường cho hắn một thỏi bạc, không chừng đã nghĩ tới chuyện gì. Nghĩ đến nha đầu trong hậu viện, trong lòng lão chương quây lộp bộp, khẽ run rẩy, thỏi bạc trong tay lạch cạch rơi xuống đất.

Chương 3

Phở chương quĩ vội vươn tay ra nhặt, Đắc Lộc đã bước trước một bước nhặt lên nhét vào trong tay ông: “Chương quây ông được Gia chúng ta thưởng bạc mừng quá nên cầm không nổi luôn hả, ông nên cầm cho chắc vào, nếu để rớt mất sẽ khiến Gia chúng ta nổi giận đó, cầm bạc rồi thì cũng nên đến trước mặt Gia chúng ta nói vài câu đi chứ!”

Mồ hôi lạnh của Phở chương quây rơi xuống, trong lòng tự nhủ đã biết rõ bạc này không thể nhận, cũng không thể mơ tưởng, nhưng nhìn vẻ mặt này của Đắc Lộc, đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có.

Lão chương quây chỉ có thể kiên trì đi tới trước mặt Diệp Trì, liếc mắt nhìn thấy bát gà tia mặt trên bàn kia không hề nhúc nhích, trong lòng càng thấy không ổn.

Diệp Trì bắt chéo chân, ngấm nghĩa phía sau rèm cửa, nói: “Bên ngoài ai cũng nói chương quây của Phúc Hương cư là một lão già tuyệt hậu không con không cháu, không ngờ cũng còn lưu lại một người kế nhiệm. Tự dung ở đâu lại chui ra một cô cháu gái, không phải do nợ phong lưu lúc trẻ của ông đấy chứ, nên đến tuổi già được đền bù một cô cháu gái giỏi giang.”

Phở chương quĩ nghe xong mặt mũi trắng bệch, mặc dù lời nói nghe không lọt tai, thế nhưng lời này thực sự có ý định với tiểu nha đầu rồi, không ổn không ổn, đã bảo tên bá vương này suy nghĩ không có chuyện gì tốt mà. Nếu là vợ con nhà nghèo khác, thì có lẽ không xem trọng con gái, không cần biết tương lai thế nào, con gái mình chết sống ra sao miễn mình yên thân là được, nói không chừng đó lại còn là một chuyện tốt nữa.

Biết nha đầu này cũng đã hai năm, đừng nhìn vẻ mặt ôn ôn nhu nhu, thực chất bên trong thì cứng như đá, là một người mà thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành, năm trước nhà lão Triệu sát vách chuẩn bị bán khuê nữ nhà lão làm thiếp cho người ta, là hàng xóm láng giềng, liền nhờ bạn già của ông đi hỗ trợ cả một ngày, khi trở về, bạn già của ông thở dài: “Đứa nhỏ kia mới mười lăm, lại gả cho lão già hòm hèm sáu mươi tuổi, thật là độc ác mà.” Nói xong liền nhắc tới nha đầu, lại nói: “Nha đầu này thì ngược lại, ngày thường nhìn vậy chứ thật ra tính tình cương liệt, chẳng trách khi nhắc đến chuyện này cùng

Quyên nha đầu, liền cắn răng nói nếu có cha mẹ trơ mắt đẩy con gái vào hố lửa như thế, nó thà rằng đung đầu chết quách cho rồi, thà là chết đi, chứ ai cũng đừng hòng hưởng lợi.”

Nha đầu can trường như vậy nếu đung phải vị bá vương này, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa, mình phải nghĩ ra biện pháp tìm cách phá tan cái suy nghĩ này trong đầu bá vương mới được.

Trong đầu xoay chuyển mấy vòng, bỗng nhiên nảy ra một chủ ý, mở miệng nói: “Tiểu vương gia lại nói đùa nữa rồi, từ trước đến nay tiểu lão nhân ta là người tuyệt hậu, không con không cái, ở đâu ra có cô cháu gái chứ, nha đầu kia cũng không phải là tôn nữ của ta, nàng là người ngoài tỉnh, vì để cho cha nàng xem bệnh nên mới vào kinh, thuê hai gian phòng trống của ta, đây không phải là bệnh nhưng cũng phải chữa trị, hai ngày trước đã chuẩn bị hành trang nói muốn quay về miền nam, hôm nay mang đồ tới là để tặng cho tiểu nhân, nha đầu kia thiện tâm, thấy ta đi đứng không tiện, liền làm hai cho ta cái bao che đầu gối, thuận tiện đến thông báo cho ta một tiếng, ngày mai hai cha con nàng sẽ rời đi, hai gian phòng trống kia của ta lại phải tìm nhà khác thuê rồi.”

Diệp Trì vừa nghe nói phải đi, chà xát một chút liền đứng lên, một phát túm lấy cổ áo của lão chưởng quầy nói: “Nàng phải đi sao?”

Nhanh như vậy đã hù lão chưởng quầy giật mình rồi, Đắc Lộc cũng hơi ngạc nhiên, vội vươn tay kéo gia ra khuyên nhủ: “Tiểu gia của ta ơi, người làm cái gì vậy, dọa chưởng quầy rồi kìa.”

Diệp Trì nhìn chằm chằm lão chưởng quầy hết nửa ngày, chợt cười một tiếng: “Là ta không phải, đã dọa ông sợ hãi, ta đây không phải người như vậy, ông đừng để trong lòng nha.”

Hai chân lão chưởng quầy mềm nhũn suýt chút nữa đã khụy xuống, nhờ Diệp Trì kéo một cái mới đứng vững, vội nói: “Tiểu vương gia người đây là muốn giảm tuổi thọ của lão sao, sao người lại nhận lỗi với ta.”

Diệp Trì cười cười không nói gì, liếc món gà tia mặt trên bàn nói: “Hôm nay mì nguội làm không tời, nhưng tiểu gia ta buổi sáng thích ăn cơm hơn, bây giờ ta không ăn nữa, còn dư lại cho tiểu nhị nhà ông ăn đi! Đắc Lộc, sao còn chưa đi.” Vừa nói xong liền bước chân ra khỏi cửa.

Sau một hồi nói nhăng nói cuội, nửa ngày trời lão chưởng quầy cũng không hồi phục được, nhưng tốt xấu gì cũng đã đỡ dành được vị này, bèn bảo tiểu nhị tìm cái cái hộp đến, đổ mì Diệp Trì ăn còn dư vào, cầm đi vào hậu viện, vừa vào phòng, chỉ thấy mới có một lúc, trong phòng đã dọn dẹp qua một lần, cái bàn cũng đã dọn dẹp gọn gàng, cái chăn trên giường gạch cũng được đem ra phơi nắng trong sân, xiêm y của mình và bạn già đặt ở đầu giường gần lò sưởi cũng được xếp chỉnh tề.

Lão chưởng quầy âm thầm gật gật đầu, nha đầu này chịu khó nhiệt tình, sau này nhà ai cưới được con bé còn phải thấp nhang thơm tạ ơn, đưa cái hộp trong

tay tới nói: “Bá vương bên ngoài kia đã đi rồi, còn đây là gà tia mặt khách nhân kia vẫn chưa động tới, đem về cho Bảo Trụ, Nhị Cầu Tử một bữa ngon a, tội nghiệp chúng nó, suốt ngày toàn bánh ngô dưa muối, mấy tên tiểu tử đó ăn riết cũng ngán rồi.”

Thời Tiêu cũng không từ chối, nhận lấy nói: “Quyên tử cũng nói như vậy, hôm nay mượn cơ dọn dẹp hầm rượu, đã gọi mấy tên tiểu tử qua, sáng sớm đã mua về rồi, còn mua đầu heo nữa, con trở về liền dọn dẹp rồi làm món bánh nướng áp chảo và món đầu heo sốt, cho mấy tên tiểu tử kia đỡ thèm.”

Lão chương quỳ thờ dài: “Tuy nói mấy tên tiểu tử này không cha không mẹ nhìn rất đáng thương, nhưng số mệnh cũng không tính là quá kém, gặp gỡ hai tử muội các con cũng xem như tạo hóa.” Nói xong thì đi tới bình sứ trên bàn, lấy mấy thỏi đường dùng giấy dầu bao lại thành một bao bỏ vào trong rổ của của Thời Tiêu: “Món đầu heo sốt này không thể thiếu đường và rượu được, đem đường này về nấu chung với rượu, để lửa nhỏ thắng lâu một chút, bảo đảm khi nó sên lại thì vừa giòn vừa ngọt, nếu ăn không hết đem ướp lạnh, thái mỏng bày ra đĩa cho cha con nhắm rượu, thơm ngon không thua gì món chân giò ở Thiên Phúc lâu đâu.”

Thời Tiêu cười nói: “Vẫn là tay nghề của Phở gia gia là tốt nhất, lần nào tới gia gia cũng chữa cho con một bát, tối nay gia gia đóng cửa tiệm xong, nhớ về uống với cha con mấy chung nha.”

Phở chương quỳ đáp ứng, đưa nàng đi ra ngoài, đến cửa lớn, ông còn quan sát hai bên đường, không nhìn thấy ngựa của Diệp Trì, dặn dò vài câu rồi mới thả nàng đi.

Thời Tiêu cảm rõ còn mang theo cái hũ, một đường đi hết con phố, mắt nhìn thấy đến phố Tỉnh Thủy rồi, nhìn không được quay đầu lại nhìn một chút, luôn cảm thấy phía sau phảng phất như có người đi theo, nhưng nhìn qua chỉ thấy đầu hẻm bên kia chui ra một người bán kim chỉ đạo, gõ cái mõ hét to một tiếng.

Thời Tiêu không khỏi lắc đầu bật cười, nói Phở gia gia nghĩ nhiều rồi, trong lòng lại nói thầm, Bá Vương kia nổi lên toan tính, cũng chỉ là nhất thời cao hứng, tìm việc chơi đùa mà thôi, đâu thể nào ba ba đi theo mình chứ.

Chợt nhớ tới chỉ thêu trong tay mình còn thiếu mấy màu, liền vẫy tay với người bán hàng rong nói: “Bán hàng rong ơi, chỉ thêu của người bán thế nào?”

Đắc Lộc đi theo Gia núp ở phía sau cây hòe thô ráp to cỡ hai vòng tay người ôm ở đầu hẻm, thấy nha đầu kia cùng người bán hàng rong cò kè mặc cả cả buổi, cuối cùng cũng hài lòng cầm chỉ thêu đi vào viện nhỏ bên trong ngõ hẻm Tỉnh Thủy, lại nhìn sang Gia nhà hấn, trông mắt như muốn dính lên bóng lưng con gái nhà người ta, thậm chí không nhìn thấy gì nữa, mà vẫn còn cố sống cố chết dõi theo người ta.

Trong lòng Đắc Lộc tự nhủ, chẳng lẽ Gia bị bệnh thần kinh rồi, lớn chừng này cũng chưa từng thấy Gia liếc mắt nhìn ai được một lần, bây giờ lại lén lén

lút lút chạy theo nhìn trộm, từ Phúc Hưng cứ đi ra liền kêu người dắt ngựa đi, rồi dẫn theo hấn núp ở ven đường, chờ nha đầu kia đi ra, cũng không dám tiến lên mà đi theo ở đằng sau, đi theo tới cửa nhà người ta, mắt nhìn cô nương người ta đi vào viện rồi, Gia bọn họ còn chưa chịu đi mà còn rướn cái cổ lên nhìn theo.

Đắc Lộc đoán mò tâm tư của Gia, dè dặt mở miệng: “Nếu Gia thật sự nhìn trúng rồi, không bằng tiểu nhân tìm vài người đến nhà nàng ấy, trói người cần trói, đảm bảo tối hôm nay có thể động phòng...”

Đắc Lộc vốn tưởng rằng đoán được lòng của Gia, không ngờ hấn còn chưa dứt lời, quay đầu đã trúng một cái tát: “Dám động đến nàng, Gia giết chết người, nha đầu kia, gia tự mình đến.”

Được rồi, mình đúng là xúi bậy gặp xui mà, giờ biết đi đâu nói lí lẽ đây! Đắc Lộc bùm mặt tui thân, nhưng Gia tự mình đến, đến bằng cách nào, hấn đi theo bên người Gia nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy Gia trải qua chuyện này bao giờ, dựa vào thân phận của Gia, vừa đứng ở chỗ nào là các cô gái hận không thể đánh vỡ đầu mà nhào tới, nhiệt tình mạnh mẽ vô cùng, chuyện như ngày hôm nay nói ra ai mà tin.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Gia nói: “Người đi kiếm cho Gia cái ghế nhỏ tới đây, đồng thời người mua luôn cái gánh của người bán hàng rong kia về cho Gia, rồi đặt trước cửa viện, có mấy tép chỉ thêu, có cần phải nói nhiều như vậy không, vậy mà thấy Gia một câu cũng không chịu nói.”

Đắc Lộc ngạc nhiên, nhìn Gia nhà bọn họ, trong lòng tự nhủ, chẳng lẽ Gia ăn giấm chua với người bán hàng rong? Còn chỗ này là chỗ nào vậy, còn có, nhìn ý tứ này của Gia, đừng nói Gia muốn chuyển cái băng ghế đến đây rồi ngồi canh nha.

Định khuyên Gia một câu, nhưng hấn sờ sờ lên mặt thế là không dám khuyên nữa, thầm nghĩ, Gia muốn thế nào thì là thế ấy, mình cũng không quản được, khuyên Gia mắc công Gia lại cho ăn một tát, mặt mũi này thật hết dám nhìn ai.

Nghĩ đến đây liền không dám nói gì nữa, hướng về phía sau vẫy vẫy tay, gọi hai tên tiểu tử đến phân phó vài câu, không bao lâu sau liền đem ghế nhỏ tới, ngoài ra còn cầm theo một hộp điểm tâm, vừa mở nắp của cặp lồng ra, mùi thơm liền xông vào mũi, vừa nghe liền biết đây chính là Tiểu Bát kiện⁽¹⁾ của Đạo Hương thôn.

Đắc Lộc cầm một khối bánh táo đặt vào trong tay Diệp Trì, nhìn Gia hai ba miếng nuốt xuống, vội vàng cầm phích nước rót một chén trà nóng, cho Gia nhuận cổ họng, lúc này lại chọn một miếng bánh xốp giòn lớn...

Diệp Trì nhìn cũng không nhìn, Đắc Lộc đưa cái gì ăn cái nấy, ăn bảy tám miếng điểm tâm, trong bụng có chút no, lúc này mới chậm rãi vừa uống trà, vừa nhìn chăm chăm vào căn viện nhỏ trong ngõ Tỉnh Thủy.

Ngồi ở chỗ này đã một canh giờ, chợt nghe đầu hẻm bên kia có một đám con nít đang âm ỉ, Diệp Trì không nhìn nhưng Đắc Lộc lại nhìn sang, vừa nhìn lập tức cảm thấy kinh diễm.

Chỉ thấy từ bên kia có một đám con nít đi tới, đi đầu là một đại mỹ nhân, mỹ nhân này rất xinh đẹp, một thân vải thô cũng không hề làm giảm bớt sắc đẹp của nàng, ngay cả Xuân Vân cô nương cũng không so bằng, thực không nhìn ra, trong ngõ nhỏ như vậy, vậy mà lại ngoạ hồ tàng long, Gia bọn họ nếu nhìn thấy vị này, không chừng cũng ngã ra đất mất.

Đang nghĩ nghĩ thì người đẹp đã đến gần, liếc mắt nhìn sang đây, Đắc Lộc nhin không được giật mình, đẹp thì có đẹp đó, nhưng ánh mắt này lại hung hãn quá, nói chính xác chính là đánh đá, chua ngoa.

Vừa mới nghĩ trong đầu thôi, liền thấy mỹ nhân kia đứng lại, một tay chống nạnh quát to một tiếng: “Nè, ta nói hai người các ngươi, chỗ này không phải quán trà, nhất định là muốn làm chuyện xấu rồi, mau rút đi, chộc giận cô nãi nãi ta, các ngươi không có kết quả tốt đâu.”

Ghi chú:

(1) “Tiểu Bát kiện”: bánh có hình dạng tất cả loại hoa quả, có quả Đào nhỏ, thường gọi là đào mừng thọ, quả Hạnh nhỏ, có nghĩa là may mắn, hạnh phúc, quả lựu nhỏ, quả lựu ngụ ý là nhiều con cái, quả táo nhỏ, chỉ bình an, quả hạch đào nhỏ, hòa thuận vui vẻ, quả hồng nhỏ, mọi chuyện như ý, quả quýt nhỏ, táo đỏ.